

KAPITOLA 19

Co to bylo? Hromovi se strachem zježily všechny chlupy. S přáteli byli uvězněni v té černé díře; ať už promluvil kdokoli, zablokoval jim východ a jinudy odejít nemohli. Hrom zoufale nasál vzduch a rozpoznal pach několika koček, všechny měly podobný pach jako kmenové kočky, ale ne úplně totožný.

„Kdo jste?“ zeptal se Hrom.

Místo odpovědi ho silná ramena odstrčila na stranu a kočka vstoupila do jeskyně. Ozval se zvuk dalších tlapek, jak ji ostatní následovali.

Pak se ozval Ostrodráp. Hlas měl napjatý, ale klidný. „Jsme na cestě domů, je to daleko odsud, jen jsme se tu na noc ukryli. Nemáme s vámi žádný spor.“

Pak se znovu ozvala ta zvláštní kočka. „Toto je naše místo.“

„Tak odejdeme,“ mňoukla Zlatuška. Popošla k východu a ostatní kočky se začaly šourat za ní.

Hrom se zase uklidnil. S trochou štěstí se odsud dostanou bez boje. Tyhle kočky nemohly být z Kmene tekoucí vody, jinak by

věděly, kdo on i jeho společníci jsou. Ale měli stejný pach; Hrom byl zmatený, ale nepotřeboval té záhadě nutně přijít na kloub, pokud by se mohli dostat bezpečně pryč.

„Ne tak rychle,“ zabručel nově příchozí. „Jak víme, že nám říkáte pravdu? Neznám vás a nepoznávám váš pach.“

„Pařáte, měli bychom je tu uvěznit,“ ozvalo se tiché syknutí další kočky. „Mohli bychom je použít jako návnadu pro Šavlozuba.“

„Víte o Šavlozubovi?“ vykřikl Hrom.

„Samozřejmě, že víme o Šavlozubovi,“ zahřměl první kocour, kterému říkali Pařát. „Každá kočka v horách o něm ví.“

Zatímco mluvil, Hrom si uvědomil, že temnota už trochu ustoupila. Obrisy cizích koček se vykreslily v slabém světle rozbřesku, které do tunelu postupně pronikalo. Když se na ně Hrom podíval, zase mu zděšením vstaly všechny chlupy.

První z nich, Pařát, byl ten největší kocour, jakého kdy viděl – tmavě hnědý mourek se silnými rameny a obrovskými tlapami. Drsný kožíšek měl nepřátelsky zježený a na jedné straně hlavy měl hlubokou jizvu, která mu kroutila tlamičku do neustálého úšklebku. Jantarové oči měl přimhouřené a pohledem podezřívavě kmítal z jedné lesní kočky na druhou.

Za ním stály dvě další kočky – vychrtlý černý kocour, který měl místo ocasu jen zubatý pahýl, a šedohnědá kočka. Obě kočky měly vytasené drápy, jako by se už nemohly dočkat, až je zaboří do srsti klanových koček.

I když klanové kočky byly v převaze dvě ku jedné, Hrom si na boj moc nevěřil. Určitě by z toho nevyvázli bez vážných zranění. Věděl, že jeho přátelé myslí na to samé, dokonce i agresivní Vránek byl teď zticha a obezřetně cizí kočky sledoval.

„Viděli jsme Šavlozuba a víme, jak krutý je.“ Ostrodráp se snažil udržet klidný rozhovor. „Ale máme naléhavé poslání a musíme odejít.“

„Půjdete, až já řeknu,“ zavrčel Pařát.

„Nemůžete nás tu držet!“ Hrom sebou trhl, když promluvila Veveruška, které oči plály vztekem. Na kuráži nebylo nic špatného, ale Veveruška kvůli ní někdy neměla ani rozum jepice. „Už jsme zvládli uniknout z Kmene tekoucí vody.“

Vránek vztekle zasyčel a Hrom ho pro jednu úplně chápal. Veveruška by si měla dávat mnohem větší pozor, co těm děsivým kočkám říká.

Ale k Hromově překvapení Pařátův podezřívavý pohled zmizel. „Byli jste v kmeni?“

„Přesně tak,“ mňoukl Ostrodráp. „Takže o nich víte?“

„Víme toho o nich hodně,“ odpověděl Pařát a mourovatá kočka pak dodala: „Taky jsme bývaly kmenové kočky.“

Hrom na ni překvapeně zíral; předpokládal, že to jsou toulavé kočky bez domova. Pokud kdysi patřily ke kmeni, vysvětlovalo by to ten zvláštní pach. Ale pak si vzpomněl, jak se kmen odmítl v noci obrátit zády ke klanovým kočkám, a nevyhnal je ven, aby náhodou nenarazily na Šavlozuba. Pokud měli takový strach o cizí kočky, bylo zvláštní, že by i své vlastní nechalít venku. Pokud tedy nespáchaly nějaký zločin, který ještě převažoval nebezpečí, jež jim hrozilo od Šavlozuba...

„Kmen vás vyhnal?“ zeptal se.

„Skoro,“ zabručel Pařát. Jeho zježené chlupy pomalu zase slehly. Mrskl ocasem na své dva společníky, což oni nejspíš vzali jako rozkaz, aby hlídali vchod, protože se oba usadili po jeho stranách.

„Sedněte si,“ řekl Pařát lesním kočkám. „Posadte se a promluvíme si. Ale nezkoušejte odejít, pokud nechcete přijít o uši.“

Hrom jeho výhružce věřil. Obezřetně se usadil; jeho přátelé udělali totéž, uvelebili se na holé, písčité zemi, jak nejpohodlněji to šlo. Začínalo svítat a Hrom už lépe rozpoznával prostor kolem sebe; strop jeskyně byl hustě pokrytý kořeny, které se k němu táhly po hliněných stěnách, z nichž ještě sem tam vyčnívaly kameny. Neviděl žádnou podestýlku, hromadu s úlovky nebo jakékoli jiné znamení, že by tady ty tři kočky žily trvale. Ale podle Pařáta byl tohle jejich stálý úkryt. Musí nejspíš vést opravdu těžký život.

„Já jsem Pařát letícího orla,“ začal velký mourek a tlapkou si ukázal na jizvu na obličejí. „Tohle mi udělal orlí pařát, když jsem byl ještě kotě; dal mi jméno stejně jako jizvu, abych nezapomněl, jak blízko jsem měl k smrti. Tohle je Kámen, kde se usazuje sních a tohle Ptáče, co letí ve větru.“ Ocasem ukázal na černého mouroka a pak na druhou kočku.

Hromův strach pomalu opadal. Díky tomu, že znal jejich jména, už je nevnímal tolik jako nepřátele.

„Před mnoha obdobími,“ pokračoval Pařát, „seslal Kmen nekonečného lovu Kamennímu věštci znamení. Vybral šest koček, které měly odejít z úkrytu jeskyně do hor, aby se postavily Šavlozubovi a zabily ho. My jsme tři z nich.“

„Co se stalo ostatními?“ zeptal se Vránek.

„Šavlozub,“ zavrčel Kámen od vchodu jeskyně. „Skoro dostal i mě. Jak myslíte, že jsem přišel o ocas?“

„Tak počkat,“ mňoukla Zlatuška. „Kmen vás poslal zabít Šavlozuba?“

Pařát sklonil hlavu. „Kamenní věštec nám zakázal vrátit se bez jeho kožichu.“

„Ten má myší mozek!“ vybuchla Veveruška. „Jak by mohlo šest koček zabít Šavlozuba, když to nezvládne celý kmen?“

Mourek opět vzhlédl a Hrom sebou trhl, když viděl tu zahořklou v jeho očích. „Já nevím,“ odpověděl. „Myslíte, že jsme si tu otázku sami nepokládali? Dal bych celý svůj kožíšek za to, abych kmen zachránil, ale co my zmůžeme?“

Pírka konejšivě vydechla: „Nemůžete jít za Kamenním věstcem a říct mu, že jste udělali, co jste mohli? Možná by vám dovolil se vrátit.“

„Ne!“ Pařátovi se zablesklo v očích. „Nepřiplazím se za ním s prosíkem. A k čemu by to bylo? Nikdo se nesmí vzepřít vůli Kmene nekonečného lovu.“

Hrom zamrkal. Byly časy, kdy slova jejich vlastních válečnických předků zněla tvrdě a těžko pochopitelně, ale nepamatoval si, že by Hvězdný klan někdy odsoudil kočky k samotářskému životu, který mohl skončit jedinec smrtí. *Kdyby ano, měl bych i já takovou kuráž je uposlechnout?* přemýšlel.

„Překvapuje mě, že jsme o vás neslyšeli,“ mňoukl Ostrodráp. „Řekli nám o Šavlozubovi, ale o vás se nikdo nezminil.“

Pařát si odfrkl. „Nejspíš na nás už zapomněli.“

„Nebo se stydí,“ dodala Ptáče ponuře.

„Odešli jste z kmene nedávno?“ zeptal se Pařát. Když Ostrodráp příkývl, ptal se toužebným tónem dál: „Je tam jedna kočka... jmenuje se Říčka, ve které plavou rybky. Viděli jste ji?“

Hrom nastražil uši. Projel jím záchvěv žárlivosti, když slyšel, s jakou láskou samotář o lovkyni kořisti mluví.

„Ano, Říčku jsme potkali,“ odpověděla Pírka.

„Je v pořádku? Je šťastná?“

„Je v pořádku,“ řekla mu Zlatuška. „Tak šťastná, jak kdokoli z nich asi může být, když jim Šavlozub dýchá na záda.“

„Protože jsme selhali...“ Ta tři slova byla plná hořkosti. „Říčka je moje sestra,“ pokračoval pak Pařát a podivně zavrňel – napůl pobaveně, napůl zahanbeně. „Asi by vás nenapadlo, že tak krásná kočka může být má příbuzná, že? Je z pozdějšího vrhu a když nám Šavlozub vzal matku, chtěl jsem tu pro Říčku být a postarat se o ni.“

Hrom se uklidnil. Co to s ním bylo? Proč mu záleželo na tom, že Říčka je Pařátova sestra, a ne jeho partnerka?

„Chtěla jít se mnou,“ pokračoval Pařát. „Ale nebyla to vůle Kmene nekonečného lovu. Jsem za to rád, tohle není žádný život.“

Hrom věděl, že má pravdu. Trhl sebou při pomýšlení, jakou zkázu Šavlozub kmeni působí; nezabíjel jen kočky jako kořist, ale ničil život i ostatním, kteří se ho snažili zabít. Kočky byly vyhnány pryč, odděleny od svých příbuzných...

A co když byl opravdu tou vyvolenou kočkou, která měla kmen před Šavlozubem zachránit? Měl právo odmítat svůj osud? Napadlo ho, že by se měl vrátit, ale tak ho to vystrašilo, že tu myšlenku zase rychle z hlavy vyhnal. On i jeho přátelé měli vlastní úkol, museli svým klanům sdělit, co se dozvěděli od Půlnoci a nesmělo jim v tom nic zabránit. Je nutné klanům říct, aby odešly z lesa, než ho dvounožci kvůli nové Hromové stezce úplně zničí.

Světlo v jeskyni bylo čím dál jasnější, až úplně zezlátlo, jako by přestalo pršet a nad vrcholky hor vysvitlo slunce. Hrom se rychle postavil, jako by už ani sekundu nesnel být uvězněný pod zemí.

„Pustíte nás ven na lov? Potřebujeme nějakou kořist.“

Pařát se podíval na své společníky.

„Nikam neutečeme,“ ujistil ho Ostrodráp. „Všichni jsme vyčerpaní a musíme si odpočinout.“

Po chvíli mourek pokrčil rameny. „Běžte, zůstaňte, dělejte si, co chcete. Nijak to s námi nesouvisí. Nepředhodili bychom vás Šavlozubovi, ať už Kámen říká cokoli.“

Hrom se prodral úzkým tunelem ven na horský svah. Slunce jasně zářilo nad nejvyšším vrcholkem; tou cestou se měli vydat a následovat vycházející slunce až domů do lesa.

Veveřka vyšla za ním, venku se zastavila a ostražitě se rozhlédla, jako by tam nestrávila celou noc v pořádném lijáku. „Tak jo,“ mňoukla. „Kde je nějaká kořist?“

V tom dešti a temnotě toho Hrom z okolí moc neviděl, než jeskyni našli. Teď si ale všiml, že kousek pod vchodem do jeskyně vede mezi kameny úzká puklina pokrytá vrstvou půdy, ze které rostla tráva a pár keříků. Mezi nimi protékal pramínek vody. „Co tam dole?“ navrhl.

Veveřka mrskla ocasem směrem k jeskyni. „Ostatní chtějí spát, jsou jako ježci v bezlistí,“ mňoukla. „Pojďme lovit, ať je můžeme překvapit, až se probudí!“

„Dobře.“ Hroma potěšilo, že může jít na lov s tak odhodlanou a veselou učednicí sám, bez válečníka z Hromového klanu, který vždy zabíral tolik její pozornosti. Už od začátku jejich výpravy si Hrom všiml, jak se s Ostrodrápem sblíží. Ale začínal si uvědomovat, že i on k Říčce cítí něco úplně jiného než k Veveruše.

Své city k Veveruše držel na uzdě, protože pocházeli z rozdílných klanů, ale k Říčce ho něco přitahovalo tak silně, že to ne-

byl schopný potlačit. Lesk jejího mourovatého kožíšku, jiskřičky v očích, ta rychlost a dovednosti – všechno to s ním zůstalo, i když z jeskyně uprchl. *Tak tohle k sobě cítí i Pírka s Vránkem?* zamyslel se najednou a poprvé s nimi soucítit. Překročil by i on hranice, aby mohl být s Říčkou?

Hrom tu myšlenku vypudil z hlavy. Už nikdy Říčku neuvidí, tak proč o tom přemýšlet? Místo toho se začal soustředit na slunečné ráno a potěšení z lovu se šikovnou společnicí. Bylo fajn mít Veverušku vedle sebe jako přítelkyni – bez žárlivosti, která by mohla ohrozit jeho přátelství s Ostrodrápem.

„Tak poběž!“ volala Veveruška, která už pelášila mezi keře. „Chci, abys mě naučil ty nové horské triky.“

Slunce stoupalo výš, zatímco se plížili řídkým porostem, a na výčnělku před jeskyní vytvořili malou hromadu s úlovky. Veveruška se nové způsoby lovu naučila rychle a nemohla si pomoci, aby neskákala radostí jako kotě, když odrovnala svého prvního sokola.

„Musíme tohle naučit i kočky doma,“ mňoukla a packou si z čumáčku setřásla pírko. „Vždycky lovíme jen v podrostu, ale takhle můžeme lovit i na otevřeném prostranství.“

Hromovi v mysli opět vyvstaly ponuré myšlenky na budoucnost lesa. Veveruška musela odhadnout, na co myslí, protože její radost z vítězství zmizela a pochmurně dodala: „Možná budeme muset.“

Když se vrátili do jeskyně s další kořistí, aby ji přidali na hromadu, Hrom spatřil na výčnělku Pařáta. Oči měl přivřený a vyhříval si kožíšek na slunci.

Otevřel oči, když se k němu klanové kočky přiblížily. „Lovili jste dobře,“ mňoukl.

„Posluž si,“ nabídl mu Hrom.

„Díky,“ řekl a přešel k hromadě, ze které si vytáhl králíka.

Veveruška odběhla zpátky do díry. „Dojdu pro naše líné přátele,“ oznámila.

Hrom si všiml, že Pařát po jednom soustu přestal jíst a netrpělivě se na něj díval. Aniž by si uvědomil, co dělá, vytáhl Hrom z hromady s úlovky sokola, rychle si ukousl a posunul ho k Pařátovi. Kmenová kočka uklonila hlavu a posunula svou kořist k Hromovi.

„Vidím, že váš kmen se také dělí,“ řekl a Hrom sklopil hlavu. Najednou se cítil nespokojen.

Chvíli jedli úlovky v tichosti. Hrom si nebyl jistý, jak se z nepřátelských koček ve vyhnanství tak rychle stali něco jako jejich přátelé, ale věděl, že se jich nemusí bát. Jen si přál, aby jim mohl i nějak pomoci.

„Vidím, že máš o svůj kmen strach,“ začal rozpačitě a polkl sousto králíka.

„Samozřejmě, že mám strach.“ Pařát na něj upřel své jantarové oči. „A ty taky, i když nejsi jedním z nás.“

Hrom pomalu přikývl. Snažil se to nepřiznávat ani sám sobě. Byly snad jeho pocity tak jasné dokonce i cizí kočce?

„Každý den žijí ve strachu,“ pokračoval Pařát. „Každý krok mimo jeskyni je plný děsu, když se za kterýmkoli kamenem může skrývat Šavlozub.“

Hrom přikývl a vzpomněl si na strážce jeskyně, kteří s nimi vždy chodili na lov. Pokusil se představit si, jaké by to bylo, kdyby na svém území nikdy nemohl volně běhat a pokaždé se musel děsit drápů a tesáků. Přeběhl mu mráz po zádech, když si vzpomněl,

jak několik prvních dnů u kmene chodil na lov s Říčkou. Řekla mu, že Skála a ostatní chodí s lovci kořisti, aby dávali pozor na orly, ale teď už věděl, že dávali pozor i na Šavlozuba. On i kmenové kočky byly ve stejném nebezpečí jako kořist, kterou sami lovili.

„Kéž bych věděl, co mám dělat,“ mňoukl. „Vydali jsme se na tuhle výpravu kvůli proroctví Hvězdného klanu...“

„Hvězdného klanu?“ zopakoval Pařát.

„Duchové našich válečnických předků,“ vysvětlil Hrom. „Jako váš Kmen nekonečného lovu.“

Pak pokračoval dál a vysvětloval, jak Hvězdný klan lesu předpověděl velké potíže a vybral čtyři kočky, jednu z každého klanu, aby se vydaly zjistit, co jim řekne Půlnoc.

„Nebyl jsem jednou z těch čtyř koček,“ dokončil. „ale chtěl jsem jít se svou sestrou.“

„A teď se vracíte domů,“ mňoukl Pařát.

„Ano, ale nevíme, jestli to stihneme včas, abychom jim pomohli.“ Hrom si ale během svého vyprávění uvědomoval, že oni se alespoň domů vrátit mohou; Pařát a jeho společníci ne.

„Tví přátelé říkali, že jste utekli z Kmene tekoucí vody,“ řekl Pařát zmateně. „Znamená to, že vás tam drželi jako vězně? To nezní jako kmen, který znám já.“

„Tak to úplně nebylo,“ odpověděl Hrom a polkl. Jestli si chtěl získat důvěru tohoto kocoura, musel mu říct pravdu, ale nevěděl, jak bude Pařát reagovat. Bylo tu riziko, že se ho obrovský mourek pokusí dotáhnout zpátky do kmene, aby Hrom naplnil to proroctví a on se mohl vrátit domů. „Je tu další proroctví,“ přiznal. „Kamenní věstec obdržel znamení od Kmene nekonečného lovu...“

